

“פֿון יענער זײַט ליד”

רחל קאַרן

פֿון יענער זײַט ליד איז אַ סאַד פֿאַראַן
און אין סאַד איז אַ הויז מיט אַ שטרויענעם דאַך --
עס שטייט דריי סאַסנעס און שוויגן זיך אויס,
דריי שומרים אויף שטענדיקער וואַך.

פֿון יענער זײַט ליד איז אַ פֿויגל פֿאַראַן,
אַ פֿויגל ברוין-געל מיט אַ רויטלעכער ברוסט,
ער קומט דאָרט צו פֿליען יעדן ווינטער אויף ס'ניי
און הענגט, ווי אַ קנאַספּ אויף דעם נאַקעטן קוסט.

פֿון יענער זײַט ליד איז אַ סטעזשקע פֿאַראַן,
אַזוי שמאַל און שאַרף, ווי דער דין-דינסטער שניט,
און עמעץ, וואָס האָט זיך פֿאַרבלאָנדזשעט אין צײַט,
גייט דאָרט אום מיט שטילע און באַרוועסע טריט.

פֿון יענער זײַט ליד קענען ווונדער געשען
נאָך היינט, אין אַ טאָג, וואָס איז כמאַרנע און גראַ,
ווען ער דויפֿעקט אַריין אין דעם גלאַז פֿון דער שויב
די צעפֿיבערטע בענקשאַפֿט פֿון אַ ווונדיקער שעה.

פֿון יענער זײַט ליד קען מײן מאַמע אַרויס,
און שטיין אויף דער שוועל אַ ווײַלע פֿאַרטראַכט
און מיך רופֿן אַהיים, ווי אַ מאַל, ווי אַ מאַל:
-- גענוג זיך געשפּילט שוין, דו זעסט נישט? ס'איז נאַכט.